

stykningssforeningerne i Fremtiden vil faa den samme Betydning, som de har haft tidligere, og jeg vil derfor gerne have, at man ved dette Lovforslags Behandling overvejer, om disse Penge, eller dog en Del af dem, ikke kunde anvendes paa en for de smaa Jordbrugere mere tilfredsstillende Maade. I denne Forbindelse vil jeg henlede Opmærksomheden paa § 3, en Bestemmelse, som ogsaa findes i tidligere Love, hvor det hedder, at „Fordringen om kontant Kapital kan anses for fyldestgjort, saafremt det af Foreningen godtgøres, at et solidt Pengeinstitut vil stille Beløbet til Foreningens Raadighed“. Det vil være ønskeligt, at man er opmærksom paa dette Forhold ved Lovens Praktisering. Jeg kunde godt tænke mig, at der var adskillige Pengeinstitutter, som kunde have særlig Interesse i dette Lovforslag, ikke mindst i Øjeblikket. Saa vidt mig bekendt har nemlig mange Banker bundet Penge i Landejendomme. Under den vilde Handel og Spekulation, som har fundet Sted under Krigen, er man kommet ind paa løse Forhold med Hensyn til Pengeordningen i disse Ejendomme. Der har mange Gange ikke været Tid til fast Prioritering, og Bankerne er derfor i høj Grad interesserede i mange af disse Ejendomme. Det bør nu forhindres, at Bankerne for at komme af med disse Ejendomme paa de mest gunstige Vilkaar bliver særlig virksomme for at faa dannet Udstykningsforeninger for muligvis ad den Vej at sikre sig de Penge, de har anbragt; de har jo ogsaa ad den Vej hidraget til, at Jorden yderligere steg i Pris, eller rettere sagt, at den usunde Pris opretholdes. Jeg vil derfor henstille, at man har sin Opmærksomhed henvendt paa dette Forhold, thi jeg kan meget vel tænke mig, at man fra Pengeverdenens Side kunde været interesseret i, at den Bestemmelse blev udnyttet paa en for Pengeinstitutionerne tilfredsstillende Maade.

I dette Lovforslag er det, som allerede oplyst, ikke alene de 200 000 Kr. aarlig i 5 Aar, der skal anvendes i dette Øjemed, men ogsaa den Beholdning, der er opsparet under den nuværende Lov, der jo, som det fremgaaer baade af Ministerens Udtalelser og Bemærkninger til Lovforslaget, ikke er blevet meget anvendt, hvad der er let forstaaeligt i disse ekstraordinære Tider. Der er opsparet ad den Vej over 1 Mill. Kr., og det bliver mere end det dobbelte af de hidtil anvendte Beløb, der nu kan anvendes i de kommende 5 Aar. Det er jo et ret betydeligt Beløb, men jeg er, som sagt, ikke helt sikker paa, at disse Penge vil komme de vanskeligt stillede til gode, og de Brug, som kan oprettes

efter denne Lov, forekommer det mig ogsaa efter de Bestemmelser, der findes i Loven, bliver saa store, at man egentlig ikke kan kalde dem smaa Brug. Naar man kommer op til Brug, hvis Ejendomsskyldværdi — altsaa uden Besætning og Inventar — er 25 000—30 000 Kr., er man efter min Mening oppe paa et Ejendomsbegreb, som i alt Fald ligger noget udenfor det, man hidtil har været med til at yde Statsstøtte til. Statsstøtten ydes jo her i Form af billig Rente og er lige saa direkte Statstilskud som ved de andre Love. Ved Husmandsloven holdt man sig til en Vurderingssum af 22 000 Kr., men det var hele Brugets Værdi. Her er Tale om Ejendomsskyldværdien, hvilket gør en meget væsentlig Forskel. Jeg vilde derfor meget ønske, om den højtærede Finansminister og Rigsdagen kunde enes om en noget anden Anvendelse af en Del af det Beløb, her er Tale om. Der lovgives nu om Jords Udstykning, og det gøres under det Feltraab, at det gælder om at skaffe Arbejde, skaffe Beskæftigelse, danne smaa selvstændige Hjem ude paa Landet, vende eller i alt Fald standse den Strøm af arbejdsløse, som gaar fra Landet til Byerne, ved at give dem gunstige Levevilkaar i selvstændige Hjem paa Landet. Men det forekommer mig, at ved de Lovforslag, vi nu har gennemført, har man ikke altid og i alt Fald, synes jeg, kun i alt for ringe Omfang gjort det muligt, at de virkelig fattigste kunde faa Adgang til disse Brug, idet man altid har forlangt, at de skulde være i Besiddelse af et ret betydeligt Pengebeløb. Ikke mindst i disse Tider, hvor det er saa kostbart at tilvejebringe den fornødne Besætning og de fornødne Avlsredskaber o. s. v., er det nødvendigt, at de Folk, som faar disse Brug, forsaa vidt de ikke straks skal køre fast, er i Besiddelse af en ret betydelig Kapital. Jeg synes, det er en Uret, der derved gøres mod den fattigste Del. Det nytter ikke at sige til en arbejdsløs Landarbejder, som maaske er fortræffeligt egnet til at faa et saadant Brug: Ja, du kan godt faa et Brug, men du maa altsaa skaffe de Penge, som er nødvendige til at sætte Besætning ind, og den Brøkdæl af Beløbet, som Loven forudsætter. Naar man ved, hvor vanskeligt det er selv for Folk, der har gode Kautionister, at skaffe Penge for Tiden, og det bliver ogsaa dyre Penge, saa forekommer det mig, at man ved de foregaaende Love i alt for ringe Grad har haft sin Opmærksomhed henvendt paa dette Forhold, og jeg synes, at her var en Anvendelse for disse Penge, hvorved de i høj Grad vilde kunne siges at komme de vanskeligt stillede, men maaske i mange